

Nooit zal ik
jullie vergeten

Met een dankbaar hart wil ik graag
mijn lieve vrouw gedenken

ANTONIA MARIA WAGELAAR

echtgenote van

Antonius Franciscus Ottink

Antonia werd op 18 mei 1926 te Hengelo geboren. Na een langdurig ziekbed en voorzien van het Sacrament van de Zieken in de nacht van 24 maart, is zij te Enschede in het ziekenhuis De Stadsmaten overleden op zondagmiddag 5 april 1981. Op 9 april namen we voorgoed afscheid tijdens de eucharistieviering, waarna we haar moegestreden lichaam te ruste hebben gelegd op het r.k. kerkhof te Beckum.

Het is voor mij erg moeilijk om afscheid te nemen van mijn dierbare vrouw, die zoveel voor mij heeft betekend. Bijna 27 jaar hebben we lief en leed met elkaar gedeeld. Samen hebben we veel mensen brood mogen aanreiken. Iedereen kent haar als een heel goed mens, steeds opgeruimd en bezorgd voor anderen. Niets was haar teveel. Ze wilde graag goed doen en was attent in kleine dingen. Voor zichzelf was ze hard, maar voor de ander was ze erg week.

Antonia was erg gehecht aan het leven, waar ze nog volop van wilde genieten. Toen zij

duidelijk wist dat ze niet meer beter zou worden, kon ze dat dan ook maar moeilijk aanvaarden. Het was voor haar een ware worsteling met veel strijd en verdriet. Steeds kwam bij haar naar boven: Het kan toch niet waar zijn. Zij wilde graag thuis blijven. Het was haast niet op te brengen, maar dank zij de dagelijkse zorg en hulp van anderen is het tot de laatste weken gelukt. Toen zij dan naar het ziekenhuis ging, was dat voor haar een afscheid, die moeilijk was. Haar krachten werden in korte tijd zoveel minder, dat zij aanvoelde dat het niet meer zolang zou duren. In haar bezorgdheid voor mij, haar man, kon ze maar moeilijk sterven; op het laatst gaf ze zich gewonnen, moegestreden als ze was. Vol geloof heeft ze toen haar leven gelegd in de hand van God, die een belangrijke plaats in haar leven innam.

Met een droevig en dankbaar hart dragen we nu onze zorg voor haar over aan de Heer van alle leven en willen we vertrouwen dat God haar opgenomen heeft in zijn Rijk, nu verlost van pijn, angst en strijd. Wij geloven dat zij, nieuw, voor altijd mag leven en dat ze haar bezorgdheid voor ons bij God zal aanbevelen.

Allen die tijdens de ziekte en rond het sterven van mijn lieve vrouw mij tot steun waren met hun voortdurende zorg, zeg ik heel hartelijk dank.

A.F. Ottink.